

H. Nagy Péter

Látványcseppek és hangvillanások Kanadában

TÖREDÉKES ÚTRAJZ CALGARYTÓL A ROCKY MOUNTAINSIG II.

Frankfurt; 2024. július 29.

Frankfurtban értesülünk róla, hogy a Calgaryba közlekedő járatunkat törölték. Másnap tudunk csak továbbmenni Montrealon keresztül. Kényszerpihenő. Ilyenkor fölösleges pánikolni, a megoldást kell keresni. Flottul megy az ügyintézés, a Lufthansa biztosít nekünk szállást, vacsorát, és reggelit is kapunk. A hotel az Offenbach nevű városrészben található. Ebéd közben a *Terminál* című film jár a fejemben, de szerencsére nem túl jó a párhuzam; elindulunk a repülőtérrel az ismeretlen felé. Semmi probléma, hagyjuk magunkat meglepni. Félóra metrózás után megérkezünk a célállomásra, némi kóválygás és megtaláljuk a Sheraton. A portánál stewardessek, pilóták és hozzánk hasonló cipőben járó utazók várnak az adminisztrációra, de minden gyorsan zajlik, néhány percen belül elfoglalhatjuk a szobáinkat. [Kettőt is kapunk, az egyikben majd a kedvesem és a kisfiunk alszik, a másikban én szólóban.] Nincs mit szétpakolnunk, az utazótáskáinkat nem kértük ki; mindenekelőtt értesítjük a kanadai rokonságot, hogy egy nappal később érkezünk. Egyeztetjük a paramétereket; semmi gond. Amíg ezt kedvesem intézi, bekapcsolom a tévét, keresek egy német sportcsatornát, amelyen az olimpiát közvetítik. Meg is van, jó lesz ez nekem majd az éjszaka magányában. Vacsora után leugrunk a közeli DM-be, fogkeféket és fogkrémet veszünk, járunk egyet a környéken. Séta közben tudatosítjuk, hogy mennyire heterogén összetételű ez a városrész, a lakosság tetemes része bevándorló. Visszamegyünk a hotelbe, eldumáljuk az időt, aztán amikor kisfiunk elalszik, átmegyek a másik szobába. Bekapcsolom a tévét, nézem az olimpiát. Természetesen az adás a német vonatkozású eseményekre koncentrál [a magyar eredményeket az egész út során a telefonomról tudom követni]. A körkapcsolást reklámok és hírműsorok szakítják meg, az utóbbiakban rendre felbukannak a párizsi megnyitó képei. Eszembe jut az ezzel kapcsolatos kirekesztő beszéd, amellyel a közösségi médiában szembesültem, és az is, ahogyan a magyarországi média [egy része] tálalta a látottakat. Találkoztam persze releváns észrevételekkel is, de talán nem ezek voltak túlsúlyban, vagy nem ezek voltak a lehangosabbak. Pedig ha valami Lady Gagával kezdődik, Kantorowval folytatódik és Céline Dionnal végződik, az széttartó lesz, kaleidoszkópszerű, provokatív, de katartikus. Nem rendelhető egyetlen esztétika alá, és nem írható le egy szűk, elfogult perspektívából. A Szajna menti megnyitó is olyan jelenetekből állt, melyeket összekötöttek a művészet és a popkultúra explicit és láthatatlan szálai, ám nem hozhatók közös nevezőre egyetlen ideológia alapján. Úgy viselkednek, mint egy város részei, etnikai és kulturális szempontból is. Mert egyaránt a világunk részét képezik a minyonok és a Mona Lisa-reprodukciók, a rave-partik, a divatbemutatók és a sportesemények. Delacroix és Piaf. Ugyanakkor – a lokális és a globális viszonyok dinamikája miatt – minden városnak más a lüktetése

és a hullámozása. És persze: egy francia megashow-ból a Gojira sem hiányozhat. [Mekkorát szólt!] Párizs kinyílt és megtelt reménnyel. Frankfurtból nézve szintén úgy tűnik, hogy van egy-két hiba a mátrixban. Nincs tökéletes világ. Ezt valószínűleg már az a tízéves is tudja, aki ott alszik a másik szobában.

Frankfurt – Montreal; 2024. július 30.

Reggel nincs mire várni, gyors reggeli, aztán irány a frankfurti repülőtér. [A metrón egy chicagói házaspárral beszélgetünk, akik szintén most tudnak hazaindulni egy kimaradt járat miatt.] Kisfiunk tart a repüléstől, de megnyugtadjuk, nem lesz semmi baj. A felhajtóerő nem szűnik meg-típusú érvek kevésbé hatják meg, inkább a szülői bizalom a döntő. Viszonylag hamar megtaláljuk a Montrealba induló járatot; egy nagyobb ugrás és Kanadában leszünk. Remek helyünk van a gépen; a turbinák duruzsolása segít a ráhangolódásban. Még a kifutópályán száguldunk, amikor az életre kelt monitorokon elindul egy rövidfilm, az Air Canada produkciója. Annyira ötletes és bravúros, hogy leesik az állam. Ahogy nézem, könny gyűlik a szemembe. Nem a légikísérőktől kapunk instrukciókat, hanem ebből a filmből értesülünk mindarról, ami az utasokra tartozik. A koncepció egyszerű; a képsorok lenyűgözők. A film minden egyes információhoz hozzárendel egy-egy konkrét szituációt, élethelyzetet és egy-egy tágabb környezetet, felvillantja valamelyik kanadai tartományt. Vagyis amellett, hogy bevezet a repülés/utazás szabályaiba és a vészhelyzeti protokollba, közben – ezeken keresztül – bemutatja egész Kanadát. Newfoundland and Labrador – túra a Gros Morne National Parkban – a hegytetőn találka egy repülőgép személyzetével. Manitoba – kirándulás a Whiteshell Provincial Parkban – a lakókocsi a repülőgép utasterének megfelelője. Yukon – a Whitehorse hólepte birodalma kutyaszánnal – a biztonsági öv használata a szánkón [= a gépen]. Ontario – szórakozóhely Torontóban – a bárban [= a repülőgépen] tilos a dohányzás és az elektromos cigaretta használata. Northwest Territories – Yellowknife sátrai felett a sarkifény – repülőgépes applikációk működése. Nunavut – végtelen jégmezők – elektronika kezelése a fedélzeten. Prince Edward Island – torna a tengerparton – helyes testtartás az ülésekben vészhelyzetben. Alberta – cowboyok Longview környékén – a tájékoztatólap tanulmányozása. British Columbia – kirándulás Vancouver környékén és egy nevezetes függőhídon – evakuációs útvonalak rendszere a fedélzeten. Saskatchewan – Saskatoon búzamezőiben repülőgép alaprajza [gabonakörök helyett] – kijáratok az utastérből. Quebec – beltér Montrealban – az oxigénmaszk használata. Nova Scotia – halászat Lunenburg partjainál – mentőmellény helyes használata [hajó = repülőgép]. New Brunswick – Hopewell Cape partszakaszán egy repülőgép személyzete – forduljunk hozzájuk bizalommal. Zárókép: „Thank you for choosing to fly with Air Canada.” Felszállás közben – miután szóhoz jutok – oda-hajolok a kisfiamhoz és a fülébe súgom, hogy nemsokára ezt a filmet újra megnézzük majd, de már Kanadában, amikor Montrealból indulunk Calgary felé.

Rocky View; 2024. augusztus 1.

Elképesztő ricsajra ébredünk. [De végre a Dahl-farmon.] Ismerős ez a hang. Gyorsan a nyitott ablakhoz szaladunk. A garázs előtti letakart farakáson egy mókus ül, ő a hang forrása. Brekegészzerű ordibálás, kappanhangzavar. Nem lehet rá haragudni, a ház körül élő mókuscsalád egyik tagja, a kis tolvajok közül valamelyik. Meglát minket,

villámgyorsan felszalad a fenyőre, de így pont a horizontunkba kerül, még jobban látjuk. Falatozik valamit, talán egy fenyőrügyet; hull a forgács. Nem zavarjuk el, hadd jöjjön csak erre; találkozni fogunk vele elégszer. És izgalmas megpillantani, ily módon tudatosíthatjuk, hogy nem álmodunk, valóban itt vagyunk a kanadai farmvidéken. Üdítő érzés, szédítő látvány. Nincs miért sietni, a nap jórészében a ház körüli birtokon tevékenykedünk. Kisfiam éppenséggel gazol; órabérben. Késődélután hirtelen kedvesem nővére ránk kiált, hogy azonnal dobjunk el mindent és gyorsan be a házba. Így teszünk; kapák, ásók repülnek szanaszét. Aztán az egyik ablakból megmutatja, mi történt. A feljárón túl, de tök közel egy hatalmas jávorszarvas tekintget felénk. Lehet kábé egy tonna. Legelészik, de szemmel tart minket. Marad egy darabig, aztán eltávolodik a háztól; a fenséges kép elenyészik. De kezdjük megszokni [ismét], hogy a birtokon mindig történik valami, ami nincs az irányításunk alatt. Visszatérünk a virágágyásokhoz, ahol apró békák ugrálnak. Hirtelen egy másik mérettartományban találjuk magunkat; eldőlök a fűben. Mákszemnyi idegenek ciripelnek az aljnövényzetben; élvezem a csend hangjait. Hosszabbak itt a nappalok, később kiülünk a tágas teraszra. Kedvesem, kisfiunk, vendéglátóink és magam. Öten a százholdas pagony közepén. Tervezgetés közben a háziak felhívják a figyelmem egy piros nektárral teli, harangalakú edényre, amely kábé öt méterre lóg tőlünk egy keresztgerendáról. Szerintük érdemes néha figyelni rá, mert hamarosan megérkeznek a kolibrik. Felvillanyoz a lehetőség, még sosem láttam közelről ilyen madarakat. A kerti etetőket napközben számos madárfaj látogatja, szebbnél szebbek, de a kolibrik jóval ritkábbak erre felé. Alig telik el néhány perc, és tényleg érkezik egy példány. Szájtátva figyeljük, ahogy lebegve iszik a nektárból. Amint elcikázik, rohanok a telefonomért, hátha visszatér és sikerül lefotóznom. Húsz perc múlva ismét megjelenik a kolibri, és életemben először sikerül néhány képet készíteni róla. Nem túl jó minőségű felvételek [az aprócska madár zöld színű, de a lemenő nap fényében szürkének tűnik], de nem igazán számít, a lényeg, hogy láthattam ezt a villámgyors biológiai remekművet. Megvárjuk, amíg a Sziklás-hegység irányában lebukik a Nap a fák közé, aztán a nappaliban folytatjuk a beszélgetést. A medvetámadástól a gombák hálózatáig, eltelünk valós és képzeletbeli történetekkel. Kitaláljuk, hogyan tuningoljuk fel az együtt töltendő időt, merre utazzunk, mit nézzünk meg. Kanada óriási, tele apró csodákkal. Éjszakába nyúlóan beszélgetünk; a kisfiunkat aznap alig tudjuk meggyőzni, hogy ideje aludni, mert hamarosan egy új világ vár ránk. Lehunyja a szemét; mókusokkal, szarvasokkal, madarakkal álmodik.

Butterfield Acres Children's Farm; 2024. augusztus 2.

Water Valley felől érkezünk Calgary határzónájába. Az országút túloldalán feltűnik egy high-tech komplexum, amelyen megcsillan a napfény. Egy ufóalakú sportcsarnokot látunk; annyira vonzza a tekintetet, hogy alig vesszük észre az út jobboldalánál legelésző tarka lovakat. De amikor a karámok bekerülnek a látóterünkbe, tudatosítjuk, hogy megérkeztünk az úticélunkhoz, a gyerekek számára létesített farmhoz. Amikor kiszállunk az autóból, azonnal megcsap minket az állatok jellegzetes illata. Még vetünk egy pillantást az ufóra, aztán elindulunk a háztáji labirintusba. A bejáratnál kapunk egy tematikus térképet, amelyen a jegyárutók bejelölnék egy épületet, és lelkesen ajánlják, hogy egy bizonyos időpontban oda feltétlenül látogassunk el, mert különleges élményben lehet részünk. Nem teljesen értem, mi lehet az, valami kecskével

kapcsolatos dolog; de már az első udvarban annyi kecske található, hogy gőzöm sincs, miféle meglepetést tartogathatnak számunkra. Van itt kecske minden méretben és testhelyzetben, kisfiam olyan sokat időzik velük, hogy alig tudom kivárni, el kell húzódnom az árnyékba. A hűsben a térkép segítségével alaposabban szemügyre veszem a környéket. Megtalálható itt mindenféle állat, főként madarak és emlősök [a vadkacsáktól a lámákig, az emuktól a bikákig], de szinte csak olyanok, amelyek előfordulnak a farmokon. Vagyis nem urbánus állatkertben vagyunk, hanem egy olyan mintagazdaságban, amely Kanada szerte elterjedt, és bemutatja, átélhetővé teszi a városi gyerekeknek a kinti, a vadonnal határos világot. Az állatok élőhelyei mellett van egy hatalmas terület apró házikókkal. Mindegyik egyedi, valamilyen – a gyerekek által ismert – jelenetre játszik rá, például mesékre vagy élethelyzetekre utal. A viskók előtt hátságok hevernek halomban. A farm tehát napközis táborként is funkcionál, és valóban, már érzékelem is a távolban a gyerekhad különböző csoportjait. Készülnek valamire. Kisfiam közben előkerül az állatsimogatókból, folytatjuk a terület bejárását. Lerobbant, kiselejtezett traktorok között vezet az utunk, remek fotótémák. Szárnyak, szarvak, szőr gigantikus mennyiségben; írha és bőr érintkezése az etetőknél. Hirtelen felerősödik a gyereksivaj, lovak vontatta utánfutók törnek elő a bungalók felől. Nem adok hangot neki [csak most], hogy feltűnik valami ebben a hullámzó áradatban: a gyereksereg sokszínűsége. A vontatókon mindenféle náció előfordul, vannak itt natívok, ázsiaiak, fehérek, színes bőrűek vegyesen, szorosan egymás mellett. Önkéntelenül is arra gondolok, hogy olyan ez a spontán kavalkád, mintha a teljes földrészt jelképezné. Kanada kicsiben. A jelenetet már attól a házikótól nézzük, amelyiket a bejáratnál ajánlottak a figyelmünkbe. Pont időben vagyunk. Egy fiatal lány érkezik, és beterel minket egy legyektől nyugsgő, ürüléktől síkos helyiségbe, majd röviden előadja, mi a teendő. Így a nap végén – állati akció – kisfiamnak és anyukájának sikerül megfejniük egy kecskét.

Fallentimber Meadery; 2024. augusztus 3.

Ellátogatunk a csodás mézkészítmények birodalmába. Most remek az időzés, pont abban a pillanatban érkezünk, amikor még csatlakozhatunk egy csoporthoz, amelyet végigvezetnek a borászaton és a sörfőzdén. A túra ingyenes, mindössze frissítőket veszünk magunkhoz, és indulhat a menet. A vezetőnk a vállalkozás egyik tulajdonosa, laza srác, fekete pólót visel, melyen egy igenelhető szöveg olvasható: „I am with the bees” [én a méhekkel vagyok]. A fején baseballsapka a méhészet logójával. Így indulunk. A program első harmada a méhekről szó, az euszociális viselkedésről, az európai és az amerikai méhétársadalmak különbségeiről és a méz kialakulásának folyamatáról. A tulaj érti a dolgát; bőséges vizuális anyagot mutat be, látunk egy kaptármetszetet is; az egész mégis egy baráti beszélgetés formáját ölti, mintsem penzumjellegű. Miközben átbálgunk egy óriási, hordókkal telerakott csarnokba, Maja Lunde *A méhek története* című regénye jár a fejekben [szabványkaptár, méhpusztulás, szuperorganizmus stb.], ez már így marad, mindig eszembe jut, amikor a szóban forgó rovarokról hallok. A társalgás második harmadában megismerkedünk a Fallentimber Meadery termékeivel. Megtudjuk, hogy a cég emblematis, legnépszerűbb italkülönlegessége a véletlennek, egy, a fermentálás során fellépő anomáliának köszönhető. Majd, harmadrészt, kóstolót kapunk a bor- és sörválasztékból, eldiskurálunk az ízvilág

rejtelmeiről. Itt minden mézből készül, de semmi sem ragacsos; megdöbbenő. Az akció után átmegyünk az ajándékbolttal egybekötött söntéshez, és kezdetét veszi a délutáni piknik. Organikus pizzákat rendelünk, söröket, üdítőket veszünk, és helyet foglalunk egy árnyékos asztalnál. Pár perc múlva előkerül a labda, kisfiam focizni szeretne. A kerthelyiség előtti füves térséget alkalmi futballpályává léptetjük elő, és mehet a játék. Kisfiam a kapus (rendes kesztyűben véd), egy láthatatlan kapura lövök neki. Néhány perc elteltével egy ártalmatlannak tűnő mozdulat következtében elreped a nadrágom. Hosszában. Ilyet még nem tapasztaltam hosszú focista pályafutásom alatt. Szerencsére egy kék alsógatya van rajtam, így látvány szempontjából talán nem annyira gáz a helyzet. Csapatunk többi tagja persze jót nevet a dolgon. Elmélázok a szakadt nadrág hangulatszabályzó szerepén, de hirtelen észreveszem a képzeletbeli kapu felett, hogy vihar van készülődben. Villámgyorsan érkezik; behúzódnak a terasz fedett részébe. A bocce nevű játékra tehát már nincs lehetőség, a szivárványszínű függőágyakban sem pihenhetünk le, egyenletes víz önti el a tájat. Kiisszuk söreinket, veszünk pár szett italt, amit magunkkal viszünk, és az ömlő esőben elkocogunk a truck felé. Vidám társaság mindenfelé, megszokott errefelé a zuhó, nem zavar senkit. Elköszönünk a tulajtól és a feleségétől, majd beugrálunk a gépjárműbe. Erdősávokkal tarkított farmok között kanyargunk, dicsérjük a Fallentimber kínálatát és vendégszeretetét. Kisfiam csak annyit tesz hozzá az elhangzottakhoz, hogy szeretett volna még többet focizni, de azért ő is azok közé tartozik, akik a méhekkal vannak.

Big Hill Springs Provincial Park; 2024. augusztus 4.

Calgarytól észak-nyugatra fekszik egy állami park, amely lényegében egyetlen folyó völgy. Kis területű, pár óra alatt bejárható erdős vidék. Számtalanszor elmentünk mellette az évek során, de most úgy döntünk, megállunk ott egy rövid időre. A nemzeti parkokban télen-nyáron nagy a forgalom, rengeteg a külföldi turista, az állami parkok viszont inkább lokális kirándulóhelyek, és kevésbé ismertek. Leparkolunk a truckkal, majd vetünk egy futó pillantást a környék térképét ábrázoló fatáblára. Csak néhány turistaútvonal, nem lesz itt gond a tájékozódással. Körbe nézünk: patakpart, pihenőhely asztalokkal, néhány kiránduló, egymást kergető kutyák, magára hagyott baseballsapka a sárban. De a legalapvetőbb mégis a csend, az erdő nyugalma és a víz felől áradó hűvösség. Elindulunk a gyalogösvényen, amely egy kis fahídon vezet át, majd azonnal kétfelé ágazik. Na most merre tovább? Persze a térképet nem fotóztuk le... Jobbra térünk, de az út nemsokára meredeken a hegyre tart, távolodik a pataktól. Visszafordulunk, aztán a kereszteződésnél a másik irányt választjuk, az út arra végig a mederben folytatódik. Teljesen érthető szisztéma: a rendszer körkörös, vagy mész az egyik úton és felkapaszkodsz a hegytetőre a tűző napon, vagy a patak mentén sétálsz a másikon, de ugyanoda érsz vissza, egy újabb hasonló kereszteződéshez. Ennyi, valóban nem kell hozzá térkép. Mindenhol a patak melletti ágat választjuk, amely egy zúgóhoz, egy szép kis vízeséshez vezet. Az utóbbi kedvelt fotózkodási helyszín. A fehér tajték előtt jól mutatnak a színes bőrű gyerekek és a tarka ruhák; néhány család itt időzik; turbánok és gyönyörű fátylak bukkannak elő a fák közül; mindenki mosolyog. Alapvetően barátságos, kislemberek való vidék. Kisfiam megkérdi, hogy van-e errefelé medve. Persze, hiszen olykor a teraszunkon is megfordulnak, hangzik a válasz. Leülünk egy kicsit a vízesés mellett, aztán elindulunk visszafelé a patak men-

tén. A kivezető úton nem történik semmi érdekes; baseballsapkás kislányok sellőket kergetnek a vízmosságokban; apró elfek szállnak kötelékben a sziklák felé; koboldok fogócskáznak az ősi fák között. A turistaösvény épp szélesedni kezd, amikor irtózatos hangzavar üti meg a fülünket. Mintha trollok csapnának össze a törpökkel. Megtorpanunk, de tovább kell haladnunk, egyetlen út vezet ki a parkból. Fokozódik a zsvaj, a hegyek visszaverik a zajokat. Néhány perc elteltével differenciálódik a hangmintázat, valószínűleg emberi és állati hangok keveredését halljuk. Megtévesztő interferencia. Kierünk a pihenőhelyre, ahol éppen kutyák acsakodása zajlik. Az egyikük hatalmas fenevad, pásztorkutya valamelyik farmról, a másik apró háziállat, öleb. A gazdáik üvöltve próbálnak közbeavatkozni, ez okozza a lármát. A kissé komikus jelenet láttán megkönnyebbülünk; ugyanakkor csalódottak is vagyunk, hiszen a hangzavar valami szokatlanabb, rejtélyesebb konfliktust sejtetett, kevésbé hétköznapi szereplőkkel. Amíg odaérünk a parkolóhoz, a két állat (és gazdáik) között helyreáll a béke. A trucknál még mindig cseng a fülem, de fogom, hogy a kisfiam azt mondja: úgy vette ki, valamelyik kutyust, de nem tudja, melyiket, úgy szólította a gazdája: Bear.

CrossIron Mills; 2024. augusztus 7.

A Calgary környéki bevásárlóközpontok egyikébe mindig visszatérünk, és mindig ugyanazon a bejáraton át közelítjük meg. A CrossIron Millsbe az Outdoor World lenyűgöző komplexumán keresztül vezet az út. A Sportsman's Paradise méltán világhírű, sokak [pl. horgászok, vadászok, hegymászók] vágyálma, hogy ide eljusson egyszer. Ez a múzeumnak is beillő csúcsáruház igazi látványcsemege. Most is elidőzünk itt, bejárjuk, felkeressük az ismert szegleteit. Megállunk az élő halakat rejtő üvegfalnál; kisfiam pillantása áthatol a káprázaton. Ezen a ponton a vadon benyomul a kövek rácsozatába, a lazacok között különös lények úszkálnak. Mintha egy töredékmásodpercre Abe Sapien is feltűnne a vízhomályban. Kontrafaktuális pillanat. Már csak a kraken hiányzik az áramlatból, amikor megfordulunk, és elindulunk a hátsó bejárat felé, amelyik a bevásárlóközpontba vezet. Ideje szemügyre vennünk a különböző üzletek túlkínálatát. Némi nézelődés után célba vesszük az Indigo nevű könyvesboltot. Bízom benne, hogy ide eljutunk az idén is; tavaly ugyanis itt hagytam egy könyvet, nem vettem meg, és ezt azóta is sajnálom. Izgatottan lépek be a polcok sűrűjébe. Finoman fogalmazva is nagyszerű a kínálat, elképesztő mennyiségű pénzt itt lehetne hagyni. Bár egyetlen kiadványt keresek, nem sietem el a dolgot, számtalan polcnál megállok. Egy biccentéssel lerovom tiszteletemet Borges és Eco előtt, megpillantva hatalmas plakátképeiket az egyik falon, aztán odalépek a tudományos és ismeretterjesztő könyveket tartalmazó polcrendszerhez. Sok-sok ismerős, a kedvencek Hawkingtól Rovelliig és tovább. Kézbe veszem a felejthetetlen olvasmányokat, némelyik gyönyörű új kiadás; átnézem szinte a teljes kínálatot, de nem találok, amit keresek. Körbe nézek a boltban, merre vannak a kisfiamék, aztán kezdem újból, folytatom a böngészést. Már kezdek lemondani róla, amikor hirtelen meglátom a lila gerincet. Egyetlen apró példány, olyan kisméretű, hogy eltűnik a vastagabbak és nagyobbak között. Fellelegzek; ám milyen furcsa a memória: a szerző nevére és a könyv címére is rosszul emlékeztem. [Ezért nem találtam meg a neten.] De itt minden a helyére kerül: Robert William Sandford: *The Weekender Effect II: Fallout*, Rocky Mountain Books, 2023. Megvan hát. A szerzőnek 2008-ban megjelent egy vékonyka könyve a kana-

dai hegyvidéki közösségek kultúrájáról és identitásáról; a *Fallout* annak a pandémia ihlette folytatása. Duzzadó népesség, ellenőrizetlen turizmus, az ökológiai korlátok feszegetése, az éghajlatváltozás fenyegető hatásai a Sziklás-hegységben. Ez az; pont nekem való. A kezemben tartott könyv szenvedélyes könyörgés a helyi közösségek megfontolt fejlődéséért, a táj védelméért és helyreállításáért, a hegyvidéki identitás pozitív átalakításáért. Mielőtt jobban belemerülnék *Sandford* (tehát nem Stanford vagy Sandhill, ahogy megragadt bennem) reflektált gondolatmenetébe, látom ám, hogy a kisfiam az ifjúsági részlegen legalább egy tucat könyvet összeválogatott magának; lesz itt túlsúly, de nem számít, az olvasás mindenekfelett; csak győzzük cipelni hazafelé.

Yamnuska Wolfdog Sanctuary; 2024. augusztus 8.

A farkaskutyák „szentélyét” tavaly fedeztük fel, de megfogadtuk, hogy ide visszatérünk. Emlékszem, pár hónappal ezelőtt mennyire szomorúak voltunk, amikor eljutott hozzánk a hír: Zeus, az egyik alfahím elpusztult a Yamnuskában. Aztán később megörlöttünk egy másik hírnek: farkaskutyakölykök érkeztek a farmra. Többszörösen is indokolt tehát az újabb látogatás. Ráadásul a kisfiunk elmúlt tízéves, így most már olyan programban is részt vehet, amire tavaly a korhatár miatt nem volt lehetőség. Bejelentkezünk tehát egy olyan akcióra, amely arra épül, hogy bevisznek minket egy élőhelyre, ahol karnyújtásnyira leszünk a farkaskutyáktól. Előkészülünk a szabályoknak megfelelően (nem lehet rajtunk állati bőrből készült ruha, nem fújhatunk magunkra erős illatanyagokat stb.), aztán kocsiba vágjuk magunkat, és a farmhálózat útvonalait használva hip-hop elérjük a bejáratot. A főépületben áthaladunk a pénztárnál, időzünk egy kicsit az emlékfalnál [tizenkét gyönyörű állat képét tartalmazza, „Gone but not forgotten” felirattal], és már bent is vagyunk a vadonszerűen kialakított rezervátumban. Amíg megkeressük azt a faépületet, ahol a program kezdetét veszi, számos farkaskutyát látunk, de mindet csak a kijelölt útról, a többméter magas kerítés túloldaláról vehetjük szemügyre. Ismerősök, tavaly már megcsodáltuk némelyiket. Most viszont valami másban lesz részünk. A faépületnél egy szimpatikus fickó vár minket, doktorált emléksutató. A pólóján egy életnagyságú farkasfej, a baseballsapkáján a Yamnuska logója; vödröt tart a kezében. Elmondja, miért is vagyunk itt, kijelenti, hogy biztonságban leszünk, de arra figyelmeztet, hogy ne hadonásszunk fölöslegesen, és ha valamelyik állat átugrana az elektromos védővonalon (nem fog), bukjunk le, a terasz alsó része üvegezett, ott nem tudnak átjutni. És már indulunk is, átmegyünk egy ajtón, aztán egy másikon, és kiérünk az említett L alakú teraszra, amelynek az egyik fele teljesen nyitott. Két farkaskutya néz ránk pár méter távolságból. Ledöbbsenünk, hogy mekkorák; óriásoknak tűnnek ilyen közelből. A kísérlőnk – húsgombócra hasonlító – ételt dob nekik időnként a vödörből, közben pedig végig róluk beszél; nemcsak a farkaskutyákról általában, hanem elbeszéli a két jelenlévő állat történetét is, megdöbbenve hallgatjuk, mikén mentek keresztül, amíg megérkeztek a Yamnuskába. [A farkaskutyák idegenek mind a kutyák, mind a farkasok között.] Az egyikük Atka, hiányzik az egyik lábujja és csonka az egyik füle. Leírhatatlanul gyönyörű; megpróbálom lefotózni [ez megengedett], de semmilyen kép nem adja vissza a közvetlen látványt és a vele kapcsolatos hangulatot. [Médiúm; miért is tenné.] Atka egyszerűen a szemembe néz, földbe gyökerezik a lábam, alig tudok megmozdulni. Kedvesem is jelzi, hogy vigyázzak. Atka nem támad, de szemmel tart minket, míg a

párja jószerivel csak a kajával törődik. Kábé fél órát töltünk a farkaskutyák társaságában, elbeszélgetünk a vezetőnkkel, aki a program vége felé magáról is megoszt néhány infót. Kisfiam gördülékenyen tud vele társalogni, és mivel nagyon szereti az állatokat, kérdései is vannak bőven. Később, ha felnő, lehetne épp zoológus.

Banff National Park; 2024. augusztus 9.

Az idén nem úszom meg, felmegyünk a Sulphur Mountain csúcsára a banffi Gondolával. A nemzeti parkot a szokásos útvonalon közelítjük meg, a Bow River mentén, Canmore-t érintve. Az utóbbi pazar földrajzi fekvésű városka a Sziklás-hegység bejáratánál; amúgy az általam nagyra tartott Sandford, a *The Weekender Effect* szerzőjének lakhelye. Banffbe érve nem sokat teketóriázunk, leparkolunk a főutca közelében, és helyi buszjáráttal felmegyünk a Gondolához. A pénztárnál kisfiam kap egy füzetkét, amelybe pecséteket lehet majd gyűjteni a hegytetőn. Próbálom magam idegileg felkészíteni erre a vakmerő kiruccanásra, de mire észbekapok, már csücsülök is a kabinban, és emelkedünk a kötélpályán. Kicsi a hely, menetirányban ülök, de persze hátra kell fordulni, mert ami mögöttünk látható, felejthetetlen. Totálpanoráma a Sziklás-hegység Banff körüli régiójáról. Mindössze nyolc perc a menetidő, egyre vadabb alattunk a mélység. A felmerülő aggodalmakat poénokkal ütjük el [az ülésbe még lehet kapaszkodni, ha elszakad a drótkötél], és amikor a környező hegycsúcsok magasságába érünk, befutunk a Sulphur Mountain egyik csúcsán található állomásra. Na, eddig ezt megúsztam, de tudom, hogy most jön a java. Kiszállunk a kabinból, és az épületen át kiérünk egy teraszra, innen indulhatunk el a gerincsétára. Kedvesemék simán kimennek a korláthoz, engem viszont letaglóz a tériszony. Egyszerre taszit és vonz a mélység. Összezavarodik a tudat, fizikailag legyengül a test, elmegy az egyensúlyérzék, törlődnek az orientációs pontok. Nem szédülés ez, hanem egy szinte leküzdhetetlen pszichológiai állapot. Ugyanakkor nincs hova nézni, összeprésel a hatalmas tér, foglyul ejt a természet paradoxona. Ráadásul az emlékezet sem segít, egymásba fonódnak a tériszonnal kapcsolatos emlékek, és felerősítik egymást. Amikor az akarat felülkerekedik a görcsön, akkor kell lépni. Látom a brutális hegyeket, a bőrömön érzem a távolságot, karcol a levegő; leizzadok, le kell ülnöm a lépcsőre. Kifújom magam, csak a közvetlenül mellettem lévő dolgokra koncentrálok; mintha egy cellában ülnék. Az időérzésem teljesen befuccsol, próbálok kommunikálni a többiekkel, és valamikor, ki tudja, mennyi idő elteltével nekivágunk a gerinctúrának. Mintha vízben gyalogolnék. Szerencsére széles a fajárda, a közepén maradván elboldogulok valahogy. Párszáz méterre lehet a másik csúcs; a sétány biztonságos, pihenő- és kilátópontok, illetve lépcsősorok váltják egymást, egy darabig el tudok jutni, aztán megpillantom az utolsó szakaszt. Előtte van még egy párkány, ahol ki lehet menni egy korlát nélküli kilátópontra, meg sem merem közelíteni. Szólok a többieknek, hogy nyugodtan menjenek tovább, az utolsó szakaszt nem tudom bevállalni, mert az út kikanyarodik egy sziklafordulóra, mielőtt felér a régi meteorológiai állomásig, és azon most nem fogok tudni végigmenni [tízegynéhány éve már voltam ott, emlékszem, milyen a terep]. Megállok hát, visszafordulok a Gondola épülete felé, keresek egy biztosnak tűnő pontot, és szép lassan megközelítem. Csak semmi hirtelen mozdulat, fotózni sem tudok, mert ha a karomat kinyújtom, elkap egy érzés, hogy a telefon kiesik a kezemből. Várok, próbálok lazítani. Jönnek-mennek a kirándulók körülöttem; észreveszek egy

hölgyet, aki – mintha lassított felvétel lenne – alig bír mozogni, valószínűleg még erőteljesebb tériszonya lehet, mint nekem. Együttérzek vele, maximálisan; közben csökken a nyomás, sikerül lenyugodnom. Sétálgatok a szilárd pontok között, aztán meglátom az enyéimet, fellélegzek, indulhatunk visszafelé. A szépséges tériszony az épületben múlik csak el, többet nem is kockáztatok, erőt gyűjtök a leereszkedéshez. A kabinban már nem tör rám a pánik, de óriási megkönnyebbülés talajt fogni a hegy lábánál. Gőzöm nincs, mikor, hol, mivel, ám kisfiamnak sikerült a hegytetőn összegyűjtenie a pecséteteket a fűzetkébe; a kijárat mellett bezsebel érte egy helyes kis jelvényt: nevető mackófej kalapban, „Banff Gondola – Agents of Discovery” felirattal. Számára a kaland a nyomozáson keresztül megsokszorozódott. Büszkén veszi el a jelvényt, majd a kezembe nyomja, és látom a tekintetén, hogy sejti, min mentem keresztül. Nekem nem volt erőm hozzá, de ő legyőzte a hegyet.

Cremona – Water Valley; 2024. augusztus 11.

Hétvégenként a farmvilágban népszerűek a piacok. A Farmer’s Marketek behálózzák a vidéket, akár többet is útba ejthetünk. Az úticél most egy kisebb piac Cremonában. Hárman indulunk; mint a jó, a rossz és a csúf. Egy maréknyi dollárral. De nem kell lovakat váltanunk, a truck bírja a terepet. Befordulunk Cremonába, mindjárt ott a piac. Valóban apró, mindössze egy tucat sátor. Az egyiknél gyümölcsöt, a másiknál kávét, a harmadiknál fokhagymát, a negyediknél pedig – mivel az a Fallentimber Meadery elárúsítóhelye – különböző sörkészítményeket lehet kapni. Erről jut eszünkbe, hogy ebben a hőségben jólesne egy friss csapolás. Beugrunk a truckba, és Water Valley felé vesszük az irányt. A Saloon koradélután szellős, főként motorosok időznek itt. Tegnap este teltház volt, ide jöttünk vacsorázni családirag, és épp a bölényfejes asztalnál kaptunk helyet. Akkor az ételválasztékra koncentráltunk, burgereket rendelünk különböző hozzávalókkal. Vacsora közben a párizsi olimpia ment a kivetítőkön, különös kontrasztot alkotva a régies berendezéssel és a posztwestern hangulattal. A kakofóniát fokozandó, a hangszórókból – szerencsére – nem country áradt, hanem klasszikus zene. Deep Purple, Van Halen, Led Zeppelin, Pink Floyd, Doors. A hibridizációhoz hozzájárult továbbá a vendégereg összetétele is. Cowboyok, hippik, punkok és turisták. A farmvilág intellektüeljei és kétkezi munkásai. Robosztus alakok, marcona figurák, kedves szempárok és kiabáló gyerekek. Olykor élőzene is van itt [a kis színpad erről tanúskodik], az még fokozta volna a nyüzsgést. A mellettünk lévő asztaltársaság tagjai apokaliptikus történetekkel szórakoztatták egymást. Elkaptam ebből is néhány hangfoszlányt. Az egyik sztori kísértetiesen emlékeztetett a kútból jött ember történetére, amely anno bejárta a közösségi médiát. Úgy tűnik, ennek itt is forgalomban van valamilyen variánsa. A tegnapihoz képest most viszont más a hangulat. Átme gyünk az asztalok és a pultok között, kiülünk a teraszra. Ugyanaz a pincér érkezik, aki tegnap a vacsoránkat intézte, három korsó grashoppert rendelünk tőle. Elterülünk az árnyékban és élvezzük a nyugalmat. A srácok poénkodnak, eszembe jut, hogy a kisfiam minden szavukat értené, én csak minden másodikat fogom; de ha lassítanak, egész tűrhetően boldogulok velük. Nem túl cizelláltan fogalmazok, de ebben a szituban elég a kommunikációhoz. Rendelünk még egy kört, kihörpintjük, és a grashopper savanykás ízével a szánkban távozzunk. Egy kis késéssel befutunk a Dahl-farmra. Gondolták, hogy elkóvályogtunk valamerre. Megállapítják, milyen

jól boldogultam tolmács nélkül. Értem az iróniát. Meg is jegyzem, hogy valóban, az Eastwood-idézeteket mindig értettem. Melyik pincér volt az Eastwood, kérdezi kisleányom, és alighanem ezzel a kör bezárul.

Calgary; 2024. augusztus 13.

Megint a magasság és a mélység... Fontolgatom, hogy a Calgary Tower-t kihagyom, de a csapat rábeszél: menjek csak velük, életre szóló élmény lesz. Zárt tér, nem kell félni semmitől. A liftben valóban biztonságban érzem magam. Talán nem is voltam még ehhez hasonló toronyban, jut eszembe, vagy az emlékezetem hagy cserben. Mindenesetre hirtelen nem tudom felmérni, mennyire lesz szokatlan. (Bár nem a helytől tartok, hanem a térészonytól.) A tornyokkal kapcsolatos mítoszok itt nem segítenek; amikor megfordul veled a világ, a biológia eliminálja a kultúrát. Kilépjünk a liftből, és örömmel konstatoálom, hogy viszonylag szűk a látótér. Mindössze egy kisebb szakaszon tart a talajtól a plafonig az üvegfal, attól balra és jobbra is a gyűrű mentén nincs átlátszó rész. Örülök ennek, mert ezek szerint nem ismétlődik meg a banffii eset. Így is van, de azért akad egy kis gond most is. A faltólalig üvegnél a padló is üveg. Nyilván ez itt a fő attrakció, de azért oda nem bírok kilépni. Kikerülök. Kisleányomnak meg se kottyan, simán odaáll a mesterséges lyukra. Elkéri a telefonomat, hogy majd ő lekapja a látványt. Szuper, így lesz a legjobb, inkább nem hívom ki magam ellen a sorsot. Átnyújtom a telefont, kisleányom féltérdre ereszkedik a mélység fölött, és elsüt két darab képet. A kettő közül az egyik nem igazán jó, elmosódott, valószínűleg bemozdult. A másik viszont szinte tökéletes tengelyfotó. A képsík merőleges a torony függőleges vonalára, egyben párhuzamos az alattunk lévő utcahálózattal. Marhajó. Kisleányom megérdemli a dicséretet. De nemcsak a képminőségért, hanem az ötletért is. Ezen a forrponon ugyanis általában kifelé fotóznak a turisták (most is ezt teszik), a nagyháttér felé; illetve úgy állítják be a keretet, hogy előtérben legyen az átlátszó talaj, amin pózol valaki, és ez ferde horizontot eredményez. Kisleányom fotója ellenben azt ábrázolja, hogy mit lát az, aki a meredélybe tekint, maga alá. Vagyis pontosan azt kapta le, amit én sohasem fogok látni, viszont a háttérrel néhány méterről magam is úgy érzékelem, ahogy bárki más. Ebben a megoldásban éppen ez az érdekes, és van benne valami empatikus mozzanat is. Később ez a fotó lesz ennek a napnak az ikonikus képe; bár egy ponton – legalábbis ami a perspektíva-váltást illeti – megpróbálom felvenni vele a versenyt. De ez már lent történik, Calgary utcáin. Séta közben elkalandozik a tekintetem, megállok, és ennek köszönhetően megpillantom a város fenekét. Belátok az utcafront mögötti zónába, a hátsó fertályra, ahová a vendéglőkből kiviszik a szemetet. Sikátor; falnagyságú graffiti; színes kukák. Ide be kell mennem, mert ilyesmit csak filmekben láttam eddig. Mondjuk, azokban elég sokszor, de ez így mégis más. A többiek javasolják, hogy be ne menjek oda, nem is figyeljek rájuk. Pár lépés után csend vesz körbe; félhomály; megszűnik a forgatag. Megáll az idő. Közélebb merészkedek a látványhoz, lefotózom, de elsiettem, dől a kép, ezért gyorsan lövök egy másikat. Ez már elfogadható, simán eladhatnám, hogy Chicagóban készült. Visszasietek a többiekhez, mutatom a képet büszkén. Széthúzó, nagyítom, így jobban kivehető a részletek. Kisleányom rámutat egy apró pontra, megkérdi, ki az. Ezt nem értem, hogyhogy ki, nem volt ott senki rajtam kívül. Aztán meglátom a kukák fölött sötétlő fejet; rám néz; telefonál. Alig látszik a hatalmas látványtérben, de tényleg ott

van. És ha kiszúrtad, már csak őt látod. Mégsem voltam egyedül. Kisfiam nevet rajta, valóban vicces. A véletlen megbontja a kép szerkezetét; bezzeg az övé, a tengelyfotó, az immanens; csak azt mutatja, amit a készítője látni akart. És amit látni akart, az nem is feltétlenül a kép tartalma, hanem a szituáció, a befagyott pillantás, amelyben a látvány mégiscsak messze túlmutat önmagán.

Bottrel; 2024. augusztus 15.

Bottrel a farmvidék gyöngyszeme. A lándzsa hegye. Mindig visszatérünk ide, megcsodáljuk lepattantságát. Betérünk a general store-ba, de mintha valami nem stimmelne, kisebb a por. A pultnál öregúr helyett fiatal lány. Egyeztetünk vele, mi történt. Édesanyja megvette a boltot, kitakarította, ő egyetemista, nyáron itt dolgozik. Imhol a magyarázat. Vételezünk néhány apróságot, és átmegyünk a kemping szekcióba. A patak mellett mindössze két sátor áll, az egyik az innenső, a másik a túlsó parton. Na, most van hely focizni. Már rúgjuk is a bőrt. A farmon jégkorongkapura játszunk, itt ilyesmire nincs lehetőség, passzolgatunk, dekázunk, cseleket gyakorlunk. Olykor a tisztás egy része, máskor a tűzrakóhelyek közötti betonplacc funkcionál képzeletbeli pályaként. Egyetlen a talaj, vigyázni kell, nehogy lesérüljünk. Aztán bekövetkezik egy váratlan fordulat. Kisfiam felém passzolja a labdát, de pont nem figyelek oda, mert szünetelt a játék; és mire észbe kapok, a labda a patakban landol. Már viszi is a víz. A patak nagy, S alakú kanyart ír le a terület körül, kisebb zúgók és mélyebb, duzzasztott medencék teszik változatossá. Egyelőre nincs esélyünk elérni a labdát, a parton követjük. A turbulencia miatt kiszámíthatatlan a mozgása, de reménykedünk benne, hogy valahol elakad vagy közel kerül a parthoz. Felkapok egy hosszú botot, hátha elérem vele valahol a játékszert. Közben a labda megteszi az első nagyobb kanyart, és egy olyan szakaszra ér, ahol a patak folyása lelassul. A kanyar következtében a labda a túlsó parthoz sodródik, majd egy állóvízszerű bemélyedésnél elakad a belógó gyökérszertben. Ez a kis kiszögellés fogva tartja, nem viszi tovább a víz. A bottal nem érem el, de a túlsó partról ki lehetne emelni. Ötven méterrel feljebb van egy híd, tiszta ügy, átmegyünk rajta, és visszajövünk a túloldalon. Ahogy közeledünk a híddhoz, akad egy kis probléma. A patak túloldalán, a híd és a labdát fogva tartó öböl között egy sátor áll, amelyet egy hatalmas kutya őriz. Bolyhoska; a gazdája sehol. Nem merünk arra menni, nehogy a kutya nekünk támadjon. Kisfiamat visszaparancsolom, mást kell kitalálni. Nincs más megoldás, erről az oldalról kell próbálkozni. Ezen a ponton sekély a víz, a sodrás sem túl erős. Rövid konzultáció után arra a következtetésre jutunk, hogy valamelyikünk megpróbálhatna bemenni a patakba. Kézenfekvő, logikus döntés. Leveszem hát a cipőmet és a zoknimat, feltűröm a nadrágom szárát, és óvatosan leereszkedem a vízbe. Jéghideg; a combomig ér. Lassan lépkedek, nehogy valami beleálljon a talpamba. Simán átérek, felkapaszkodok a meder szélén, és néhány méterrel lejjebb elérem a labdát. Megvan. Keresem a lehetőséget, hogy át tudom-e dobni valahol, de a fák ágai sűrű hálót alkotnak a víz felett. Végül inkább a hónom alá fogom a labdát, és ahol átjöttem, elindulok visszafelé. Így nem tudok kapaszkodni, vigyáznom kell, nehogy elessek; de nem jön közbe semmi, átérek a kis zúgó mellett, és pár méterről már ki is tudom dobni a labdát a partra, ahol a kisfiam várja. Mindez néhány perc alatt zajlik le; felvillanyozó a happy end. Mondanom sem kell, hogy nem aranylabdáról van szó, hagyhattuk volna nyugodtan a patakban. A

gyerek ragaszkodása a tárgyakhoz azonban megváltoztatja az értékviszonyokat. A labdahalászat nem volt hiábavaló; kisiünk boldog, és aligha lehet ennél fontosabb, maradandóbb bottreli emlék.

TELUS Spark Science Centre; 2024. augusztus 17.

Elérkezett a tudomány napja. Összekötve a szórakozással. Talán ez volt az a program, amit pontosan elterveztünk, ugyanis kaptunk jegyeket James Hood *Beautifulica 360* című produkciójára, amely zenés látványshow a TELUS Spark Science Centre kupolaszínházában, az Infinity Dome-ban. Előtte pedig be lehet járni a tudományos centrumot, amely számos látnivalót és interaktív programot kínál gyerekek számára. Ismét irány tehát Calgary. A Science Centre az állatkert mellett található, könnyen megközelíthető. Napelemekkel borított konstrukció, azonnal látszik rajta, hogy van valami köze a tudományhoz és az ökológiai gondolkodáshoz. Belépünk a központi csarnokba, melynek egyik falán egy futurisztikus kép látható Calgaryról. A Torony körül DNS-spirál fut, a városrész ábrázolása a technológiai fejlődést hangsúlyozza. Először megtekintünk egy kiállítást az MI történetéről. Jó kis multimedialis anyag. Engem a makettek nyűgöznek le; Charles Babbage gépezete, Alan Turing kódfeltörő masinája az Enigmával, robotok, biomechanikus szerkezetek különféle kiadványok és filmrészletek társaságában. Aztán bemegyünk egy holdszimulációs terembe, ahol Johann Strauss *Kék Duna keringője* szól, amely a *2001: Űrodüsszeiában* is felcsendül; különleges hangulatot áraszt. Kisfiam végignéz egy robotharcot; játszik egy-két menetet a *2050* nevű háromképernyős számítógépes játékkal; életnagyságú robotkutyákkal találkozik; majd sokat időzik egy teremben, amelyben különböző, technológiával kapcsolatos feladatsorokat old meg. Itt is ötletesen csatolódik egymásba a tanulás és a játék. Kolosszális múzeumpedagógia. Később benézünk a szuvenírboltba, ahol fergeteges a kínálat. Tudomány minden mennyiségben, minden korosztály számára. Belső szervek plüssből, laboratóriumi eszközök mint poharak és kulacsok, tematikus ajándéktárgyak Darwin, Einstein vagy Tesla munkásságához kötődően, ismeretterjesztő kiadványok számos tudományterületről, technológiai közeget mozgósító, illetve ökológiai szemléletet közvetítő társasjátékok, ötletes pólók és egyéb tartozékok. Éppen kifizetem a *The Physics of Star Wars* című könyvet (Patrick Johnson írta), amikor szólnak, hogy siessünk, mert pár perc múlva levetítenek egy dinoszauruszokról szóló rövidfilmet a planetáriumban. Megnézzük persze, aztán már csak egy szendvics elfogyasztására marad idő; mehetünk is vissza az Infinity Dome-ba, kezdődik a *Beautifulica 360*. James Hood zeneműve nem az én műfajom (kábé olyan messze áll tőlem, mint az ukulele-feldolgozások), de kár lett volna kihagyni; immerzív animációra épülő audiovizuális élmény. Imaginárius utazás külső és belső terekben, formák kaleidoszkópszerű forgataga, látványorgia. A vízió képi közege igen profi, felidézi bennem a régi lézershow-kat, melyeket gyerek- és fiatalkoromban élvezhettem a pesti planetáriumban. Mike Oldfield, Dire Straits, Pink Floyd, Queen és hasonlók. Hood más paradigma, ugyanakkor a *Beautifulica 360* a New Age szellemiségéhez áll közel, relaxációs gyakorlat, melyet Hood azzal az explicit üzenettel látott el [ezt az elején el is mondja], hogy legyünk kedvesek egymáshoz. Ennyi. Kisfiamnak amúgy a színhatások tetszettek benne; és ha innen nézzük, akárcsak Kanada, valóban színes ez a világ.

Cochrane; 2024. augusztus 18.

Jó nap ez a rokon- és kutyalátogatásra. Cochrane-be megyünk az ismerőseinkhez, de előtte megállunk egy-két helyen vásárolni. Mielőtt körülnéznénk az áruházakban, a downtownban a főutcára néző, faragott medveszobornál – egy fotó erejéig – elhelyezem az *Alföld* márciusi számának egyik példányát, ugyanis ebben jelent meg a tavaly írt kanadai útiesszém. Megérkezett tárgya egyik fontos helyszínére, visszük a rokonoknak ajándékba. [A másik példány a Dahl-farmon marad.] Ingázunk egy kicsit a boltok között [a Lammle's westernruházati áruház nem maradhat ki], majd betérünk egy geek-szaküzletbe, ahol kisiunk kedvére válogathat. Szabad a pálya, ez az ő világa. A körút után megállunk egy pillanatra a Life Choice irodában, ahol a tulajdonosoktól kifizetünk egy penge hátizsákot [a cég logójával]. Ez lesz őszről az iskolatáskája. Az irodából rokonlátogatásra megyünk egy másik városrészbe. Természetesen itt teljesen más jellegű az építkezési stílus, mint a farmokon. A házak fából készülnek, a legtöbbjük három szintes. Mindegyikhez apró kert is tartozik. A garázsos át megyünk fel a nappaliba. Régi ismerősök várnak ránk, két fiatal és egy kutya. Az utóbbi tavaly született, pont egy éve érkezett a gazdáihoz. Találkoztunk már vele, a gyerek nagy öröme. Fekete juhászkutya; imádja a sajtot. A háziak megemlítik, hogy ez különleges alkalom, ugyanis amióta új kutyájuk van, nem jártak náluk vendégek. Ez tehát szokatlan szituáció, ám a kutya viselkedésén már most látszik, hogy nem lesz semmi probléma. Elfogad minket. Később előkerül egy sajtjal, nem könnyű fogyasztani belőle, mert a kutya kiszedegeti a kezünkből a sajtszeleteket. Menet közben elhatározzuk, hogy mielőtt hazamennénk a farmra, beugrunk a Joe's Pubba egy sörré és egy kis harapnivalóra. Elköszönünk a háziaktól, beülünk a truckba, de valami nem stimmel. Kábé húsz percig tart, amíg sikerül elindulnunk. Kezdünk kicsit aggódni, de megy a gép, odaérünk a Joe'sba, ahol elköltjük utolsó vacsoránkat Kanadában [legalábbis ezt gondoljuk]. Kaja után bevágódunk a truckba. Nem indul. Legalább félórán keresztül próbálkozunk, hiába. Már sokkal jobban aggódunk. Ha nem indul az autó, azt meg tudjuk szervezni, hogy a farmra eljussunk, de hogy megyünk másnap Calgaryba, a repülőtérre? Kiugrunk az autóból, felnyitjuk a motorháztetőt. De mi a frászkarikat nézzünk? Nem értünk hozzá. Csak a kézikönyvre hagyatkozhatunk. Felfigyelünk viszont egy lógó csőre. Nem csatlakozik sehova. Rejtélyes. Mi a franc ez? Megfogom és meghúzom. Nem jön ki, úgy hagyom. Visszaülünk a kocsiba... és beindul. Elképesztő. Simán kiérünk a farmra. Másnap a repülőgépen arra gondolok, hogy a kockadobás soha nem törli el a véletlent. Megkérdézem a kisfiamtól, hogy tudja-e, mi a coincidencia. Felidézem neki, hogy pontosan az, ami a truckban lógó cső és az autó elindulása között áll fenn. Bólogat, aztán legyőzi a repülőgép számítógépét sakkban.